

Mài dao dạy vợ

Kịch ngắn bằng thơ vui
viết theo một tích chèo cổ

Bình-nguyên Lộc

Cảnh nhà một gia đình bần nông. Sân khấu bài trí cố sơ. Khi đối động tác không buông màn.

NHÂN VẬT

NGƯỜI MẸ CHỒNG : 60 tuổi
NGƯỜI CHỒNG: 29 tuổi
NGƯỜI VỢ : 28 tuổi

MẸ CHỒNG (*xỉ vào nàng dâu*)

Nầy con kia !
Mây làm rá cái nia,
Máng, mây lại xon xón,
Sao không sợ người chê ?
Mây còn dữ thì về !

NÀNG DÂU (*mặt quặm, giọng sân si*)

Ai chê thì cứ việc chê,
Bà ác tôi cựa, chó hê thềm ra.
Thương chồng phải lụy mụ gia.
Gẫm tôi với mụ có bà con chi.

MẸ CHỒNG (*trợn trừng lên, rút chổi toan đánh dâu*)

Tao cho mây biết tay,
Nhớ mãi ngày hôm nay,
Chổi chà trị dâu dữ.
Nầy, mở mắt xem nầy. . .

NÀNG DÂU (*rút song hồng để tặc vợ*)

Chồng dữ thì ta mới lo.
Mẹ chồng mà dữ, mỗ bò ăn khao.
Giỏi đánh thì đánh xem nào.
Chổi chà bỏ xuống thì sào quất lên.

CHỒNG (*dợ hãi, nháy ra đứng giữa hai người*)

Con lạy mẹ,

Tôi xin mợ,
 Vừa vừa thôi.
 Xóm giềng quờ.

MẸ CHỒNG (*quãngg chổi*)

Đòi quí, đòi yêu, đòi tinh, đòi ma,
 Minh mới nói một, dẫu trả lại ba.

NÀNG DÂU (*cắt song hồng*)

Người gì hủ lậu, ý thế mụ gia.
 Hễ mở miệng thì mắng chưởi người ta.

CHỒNG

Trời ơi, trời hỏi !
 Xui chi nên nổi !
 Mẹ, vợ, gặng nhau.
 Đứng giữa biết sao
 Trên hòa dưới thuận !

(*cả ba đều vô buồng*)

(*người chồng lại trở ra một mình*)

CHỒNG

May cha chả là may,
 Minh nghĩ ra một kế,
 Suy kỹ lại rất hay.
 Thiết kế quí hôm nay,
 Cho gia đình êm ấm !

(*ngôi xuống lấy ra một con dao rôi tay mài miệng hát*)

CHỒNG (*hát*)

Tay cầm con dao,
 Làm sao cho sắc,
 Để mà dễ cắt,
 Để mà dễ chặt,
 Mẹ, vợ, hục hặc,
 Thiệt ngặt quá chừng.

(*nàng dâu ra, thấy chồng mài dao, nhìn giấy lát rôi hỏi*)

NÀNG DÂU

Sao anh chẳng mài dao dâu,
 Đặt cho bén, hầu hái lá.
 Sao anh không mài dao cá,
 Đẳng em cạo vảy rô don.
 Anh mài chi chiếc dao con,

Cho tốn công lại hao sức ?

(chông vẫn làm thình tiếp tục mài)

NÀNG DẦU *(hỏi tiếp)*

Hay là anh đâm sợ cực,
Cho nên quyết định đổi nghề ?
Anh không ngại họ cười chê.
Muốn thiến heo thiến chó ?

(chông cứ làm thình mài không nghỉ tay)

NÀNG DẦU

Hứ, cái anh này.
Hóa cam rồi đây.
Thôi thì mặc kệ,
Ai thèm hỏi nhây.

(nàng vô buồn. Giây lát trở ra. Nàng ngạc nhiên trở mắt nhìn chông đang cầm con dao mà đâm vào khoảng không như đâm một kẻ vô hình nào)

NÀNG DẦU *(hơi sợ hãi)*

Anh này hóa điên
Tay đâm liên liên
Mà không địch thủ.
Tại sao làm dữ,
Nói thật em nghe ?

CHÔNG

Lại đây em cưng,
Tò mò quá chùng !
Nói riêng em biết,
Bếp xép xin đừng.
Em ôi, dao này là dao bất nhân,
Anh dùng đâm mẹ nát thân cho rồi.

NÀNG DẦU *(kêu rú lên một tiếng Trời ! rồi há miệng nhìn chông)*

CHÔNG *(mặt buồn dàu dàu)*

Em ôi, công chín tháng nặng mang đau khổ,
Hai mươi mấy năm ròng dạy dỗ con yêu.
Tình mẫu thân, anh đây thương biết bao nhiêu.
Mà, nay anh anh phải đánh liêu một chuyến.
Ấy cũng bởi mẹ anh hay đay, hay nghiền,
Bà mãi ác tâm cứ sanh chnyện hằng ngày
Mắng chưởi luôn và hành hạ vợ anh hoài,
Chịu sao thấu, anh phải ra tay mới được.

NÀNG DÂU (*khóc ngất*)

Tai nghe, tay bỗng rụng rời,
 Đang tay giết mẹ trời ơi ! sao đành !
 Anh ôi, em van lạy anh !
 Bất hiểu tội ấy xấu danh muôn đời.
 Nào khi từ mẫu ù... ư...
 Miệng nhai cơm bún, lưỡi lừa cá xương.
 Nào khi anh ốm trên giường,
 Chạy thầy thang thuốc trăm phương bao nài.
 Ấm no thuở bé nhờ ai,
 Bây giờ lại nỡ xuống tay giết người ?

CHÔNG

Một mình đứng giữa trung ương,
 Bên tình bên hiếu biết thương bên nào.
 Anh thương em lắm làm sao ?

NÀNG DÂU

Cũng bởi em ngộ nghịch,
 Cho nên mẹ gắt gao.
 Xin anh bớt giận nào,
 Từ đây em nhỏ nhẹ.
 Xin anh thương lấy mẹ.
 Em thể nguyên tu thân.
 Mẹ có ác bao phần,
 Cũng phải êm dịu lại.

CHÔNG

Lời vàng vợ quý vừa phân
 Nghe qua nghĩ lại mười phần vui sao !
 Thôi thôi, anh cắt con dao,
 Ấn mẹ treo đó về sau thi hành.

(vợ vô buồn. Chông lại ngồi xuống vừa mài dao vừa hát)

CHÔNG (*hát*)

Tay cầm con dao,
 Làm sao cho bén,
 Để mà dễ chém,
 Để mà dễ đâm.

(người mẹ ra, nhìn con giây lát rồi hỏi)

MẸ CHÔNG (*hỏi*)

Mi mài làm chi,
 Con dao nhỏ ni ?

CHỒNG

Làm trai dạy vợ chẳng xong,
Giết chết con ấy mổ lòng mà ăn.
Ăn rồi cái xác đem quăng,
Điều tha quạ mổ ruồi lẳng nó bu.

MẸ CHỒNG (*run lập cập*)

Mây có hóa điên chẳng ?
Mà đâm ra nói xằng,
Vợ mây có làm nhăng,
Thì bèn lòng dạy nó.
Nó làm lụng như chó,
Chớ sung sướng gì đâu ?
Nên nó mới cầu nhàu,
Trả treo lời mẹ mắng.

CHỒNG

Vợ con nó cứng đầu.
Dạy đã biết bao lâu,
Mà nó cứ mắng mẹ,
Con nghĩ thật phát râu.

MẸ CHỒNG

Tao cũng quá gắt gao,
Xử tệ với con dâu.
Thiệt tao rất ân hận,
Tao nhút qnyết ngọt ngào.

(nghĩ giây lát lại nói)

Vợ mây con quý người ta,
Cưng như trứng mỏng, gả qua nhà mình
Dầu cho không nghĩa không tình,
Nỡ nào đem thí sanh linh của người.
Vói tao, chiếu trái trâu mòi,
Vói mây, áo rách nó thòi vá ngay.
Phụng thờ chồng, mẹ ai tày,
Suy đi nghĩ lại biết ai hơn giò ?

CHỒNG

Thôi thôi dao nọ cắt hờ,
Vợ con còn dữ, con quơ chém liền.

MẸ CHỒNG

Tao tin là nó sẽ hiền,
Tao ngọt, tao dịu, nó kiên chó gì.

NÀNG DÂU (*ra bưng mâm cơm cúng kính mẹ*)

Thưa mẹ,
Giờ đã trưa quá,
Mời má ăn cơm,
Hôm nay có cá.

MẸ CHỒNG

Nhìn mâm xúc cảm lòng già,
Thương dâu khó nhọc lặn sa khôn cầm.

CHỒNG

Tình thân ủ kín âm thầm,
Hôm nay bưng dậy đúng nhằm ngày vui.
Ngày này năm ngoái kết đôi,
Năm nay hoà thuận mừng thôi là mừng !